

בבית המשפט העליון

בש"פ 5681/16

לפני: כבוד השופט א' שהם

המבקשת: מדינת ישראל

נגד

המשיבים: 1. מאור ישראל מלול
2. רון שבח

בקשה להארכת מעצר לפי סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי
(סמכויות אכיפה – מעצרים), התשנ"ו-1996

תאריך הישיבה: ט"ו בתמוז התשע"ו (21.7.2016)

בשם המבקשת: עו"ד הילה גורני; עו"ד לירון שטרית; עו"ד מורן
טרבלסי

בשם המשיב 1: עו"ד ישראל קליין

בשם המשיב 2: עו"ד דוד יפתח

החלטה

1. לפניי בקשה להארכת מעצרו של המשיבים ב-90 ימים נוספים, לפי סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה – מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים), מיום 23.7.2016, או עד למתן פסק דין בתפ"ח 46485-10-15 בבית המשפט המחוזי מרכז-לוד, לפי המוקדם.

כתב האישום

2. בפתח כתב האישום, שהוגש נגד המשיבים ביום 23.10.2015, נאמר, כי במועדים הרלוונטיים לכתב האישום, פעלו בעיר נתניה שתי "כנופיות" יריבות: האחת, כנופיית זוארץ, אליה השתייכו המשיבים; והשנייה, כנופיית ברוך בוקל (להלן: בוקל).

מאבקי הכוח בין הכנופיות היריבות, הובילו לביצוע מספר אירועים פליליים, במסגרתם מצאו את מותם חלק מחברי הכנופיות, או מקורביהם. נוכח אירועים אלו, הוחרפו מאבקי הכוח בין המשיבים לבין בוקל. עקב כך, גמלה בליבם של המשיבים ההחלטה להמית את בוקל. לצורך כך, הצטיידו השניים באקדח; בתחמושת; וכן, במסכת צמר, שבה חורים לעיניים ולפה. כמו כן, עשו המשיבים שימוש ברכב גנוב מסוג טויוטה (להלן: הטויוטה).

בהמשך כתב האישום נטען, כי ביום 29.8.2015, בסמוך לשעה 19:30, הגיע מי מהמשיבים או מי מטעמם, לבית בו שהה בוקל בנתניה, וצילם את הבית באמצעות טלפון נייד. יום למחרת, בתאריך 30.8.2015, עובר לשעה 09:50 או בסמוך לכך, ביקש בוקל ממקורבו, משה מימון (להלן: משה), להסיע אותו לבית דודו, ברוך פאלח, בכדי להחזיר קטנוע הנמצא בשימוש, ומשה הסכים לבקשתו. בסמוך לשעה 09:50, ולאחר שבוקל לקח את הקטנוע מברוך פאלח, נהג בוקל בקטנוע, בחזרה לכיוון ביתו. במהלך נסיעתו זו, ארכו המשיבים לבוקל, והחלו לנסוע ברכב הטויוטה, בסמוך לקטנוע בו נהג. המשיב 1 נהג בטויוטה, ואילו המשיב 2 ישב במושב האחורי. מאחוריהם, "באופן מקרי", נסע משה ברכבו מסוג רנו קנגו (להלן: הקנגו).

לפי כתב האישום, בשעה 09:50 או בסמוך לכך, האיכו המשיבים את מהירות נסיעתם במתכוון, התנגשו עם חזית הטויוטה "במהירות ובעוצמה", בחלקו האחורי של הקטנוע, וזאת, במטרה "להעיף" את בוקל מהאופנוע ולגרום, אגב כך, למותו. ואכן, כתוצאה מן ההתנגשות, "הועף" בוקל מהקטנוע. לאחר זאת, בלם המשיב 1 את רכבו, והמשיב 2 יצא מהדלת האחורית-שמאלית של הטויוטה, כשבידו אקדח טעון, והוא עוטה מסיכה על פניו, בכדי למנוע את האפשרות לזהותו. בשלב זה, נסע המשיב 1 אחורנית, בנסיעת "רוורס", בכדי לדרוס את בוקל, ואולם, הוא פגע ברכב הקנגו. באותן נסיבות, התקרב המשיב 2 לבוקל וניסה לירות בו באמצעות האקדח. או אז, קם בוקל על רגליו, החל להכות את המשיב 2, והתפתח מאבק פיזי בין השניים. בתוך כך, ירה המשיב 2 באמצעות האקדח בבוקל ופצע אותו בירכו השמאלית. בוקל המשיך להיאבק עם המשיב 2, עד שהצליח להשיג שליטה באקדח, והסיר את המסכה מפניו של המשיב 2. לאחר מכן, יצא המשיב 1 מהטויוטה, כשבידו נשק מסוג שאינו ידוע למאשימה, ו"אבטח" את המשיב 2, אשר נבהל ונכנס לרכב הטויוטה. בוקל כיוון את האקדח שהיה בידו לעבר המשיב 1, והמשיבים נמלטו מהמקום. לאחר שהמשיבים עזבו את המקום, ירה בוקל באמצעות האקדח לעבר הכביש, וזאת, על מנת לבדוק את תקינותו, למקרה שהמשיבים יחזרו למקום האירוע. באותו היום, עובר לשעה 10:16 או בסמוך לכך, הציתו המשיבים או מי מטעמם את רכב הטויוטה, וזאת, על מנת להסוות את זהותם

ולשבש את החקירה. ביום 2.9.2015, רכשו המשיבים כרטיס טיסה לרומניה, ולמחרת, התייצבו השניים בנמל התעופה "בן גוריון", במטרה לצאת את הארץ, אולם נעצרו על ידי משטרת ישראל. כתוצאה ממעשיהם של המשיבים, קליע של 9 מ"מ "חדר ויצא מגופו" של בוקל, והוא הגיע לבית החולים ב"מצב קשה". בוקל אושפז במחלקה לטיפול נמרץ, למשך מספר ימים, ועבר ניתוח ככלי הדם. לבוקל נגרמו, בין היתר, החבלות הבאות: פצע ירי בירך השמאלית; פצע בעכוז; ושפשוף בסמוך לעכוז.

כתב האישום מייחס למשיבים את העבירות הבאות: ניסיון לרצח בצוותא חדא, לפי סעיפים 305(1) + 29(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); הצתה בצוותא חדא, לפי סעיפים 448(א) רישא + 29(ב) לחוק העונשין; והשמדת ראייה בצוותא חדא, לפי סעיפים 242 + 29(ב) לחוק העונשין.

הליכי המעצר

3. בד בבד עם הגשת כתב האישום נגד המשיבים, הגישה המבקשת בקשה להורות על מעצרו, עד לתום ההליכים המשפטיים נגדם. לאחר מספר דחיות, אשר ברובן נבעו עקב התנהלותם של המשיבים, ניתנה החלטה ביום 28.12.2015, בבית המשפט המחוזי מרכז-לוד, מפי כב' השופטת מ' ברק נבו, במסגרתה נקבע, כי קיימת תשתית ראייתית לכאורית המצביעה על סיכוי סביר להרשעה בעבירות המיוחסות למשיבים. עם זאת, בית המשפט המחוזי הטעים, כי קיימת חולשה במארג הראייתי, "שהוא ממילא מארג נסיבתי". עוד נקבע, כי קמה בעניינם של המשיבים עילת מעצר, בשים לב לאופי העבירות שביצעו השניים, אשר מקימות עילת מסוכנות סטטוטורית. מסוכנות זו מתעצמת לאור השימוש בנשק חם; התכנון המוקדם; והחבירה בצוותא לביצוע המעשים. כמו כן, ציין בית המשפט המחוזי, כי ניסיונם של המשיבים לצאת מן הארץ סמוך לאחר האירוע, מקים עילת מעצר שעניינה החשש מהימלטותם מן הדין, כאשר הצתת הרכב מקימה עילת מעצר נוספת, היינו: החשש משיבוש הליכי המשפט על ידם. לצד זאת, הורה בית המשפט המחוזי על עריכת תסקירי מעצר בעניינם של המשיבים.

ביום 6.1.2016, הוגשו תסקירי מעצר בעניינם של המשיבים, אשר לא באו בהמלצה על שחרורם לחלופת מעצר. נמסר בתסקירים, כי נשקפת מן המשיבים רמת סיכון גבוהה להישנות התנהגות דומה בעתיד. ביום 10.1.2016, החליט בית המשפט המחוזי להורות על מעצרו של המשיבים, עד לתום ההליכים המשפטיים נגדם. כל אחד מהמשיבים הגיש ערר, על החלטתו של בית המשפט המחוזי, במסגרתו נטען, כי התשתית הראייתית שהוצגה בעניינם אינה יכולה לבסס סיכוי סביר להרשעה. שני

העררים נדחו, בהחלטה מיום 1.3.2016 (בש"פ 567/16 ובש"פ 588/16, מפי השופט י' עמית), במסגרתה נקבע, כי "מכלול הראיות העיקריות שפורטו לעיל, ואשר שזורות זו בזו, יוצר מארג ראיתי, שלטעמי עומד ברף של ראיות לכאורה כנדרש לצורך שלב זה של מעצר עד לתום ההליכים". עוד נקבע, בהחלטת השופט עמית, כי עילות המעצר במקרה דנן הן "עוצמתיות", וכי אין בחלופות המעצר המוצעות בכדי "להקהות עוקצה של מסוכנות" בעניינם.

הבקשה להארכת מעצרו של המשיבים

4. ביום 14.7.2016, הגישה המבקשת בקשה להארכת מעצרו של המשיבים ב-90 ימים נוספים. בגדרי בקשתה, טענה המבקשת כי נשקפת מן המשיבים מסוכנות רבה, אשר ניתן ללמוד עליה מחומרת העבירות המיוחסות להם, ומנסיבות ביצוען. בין היתר, התייחסה המבקשת לכך, שהמשיבים ניסו, לכאורה, לרצוח אדם, על רקע סכסוך בין כנופיות בנתניה, לאחר תכנון מפורט של המעשה, תוך שהם נוטלים סיכון לפגיעה באזרחים חפים מפשע. המבקשת טענה עוד, כי "השתלשלות האירועים מלמדת על נחישות גדולה של המשיבים להשיג את מטרתם". עוד נטען, כי קיים בעניינם של המשיבים חשש ממשי מפני הימלטות מאימת הדין, אשר נתמך במעשיהם לאחר האירוע, ובין היתר, שריפת רכבם, וניסיונם לצאת את הארץ. המשיבה הוסיפה וטענה בבקשה, כי לחובתם של המשיבים עומד "עבר פלילי רלוונטי ומשמעותי", אשר כולל, בין היתר, גם הרשעות בעבירות אלימות. בהמשך, עמדה המבקשת על התרשמות שירות המבחן מן המשיבים, לפיה נשקפת מהם רמת סיכון גבוהה, וכי הסכסוך שבגיננו החל האירוע הינו "סכסוך פעיל". אשר לקצב התקדמות המשפט בתיק העיקרי, ציינה המבקשת, כי הדחיות שניתנו עד כה, נובעות מבקשת המשיבים עצמם, מטעמים של עיון בחומרי חקירה והסדרת ייצוג. עוד מסרה המבקשת בבקשה, כי נקבעו שישה מועדים לדיוני הוכחות בחודשים ספטמבר-אוקטובר 2016.

במהלך הדיון שנערך בפניי, ביום 21.7.2016, נמסר לי כי בירורו של כתב האישום הועבר לידי הרכב אחר, בראשותו של כב' סגן הנשיא מ' פינקלשטיין, אשר קבע דיון תזכורת ללא נוכחות המשיבים, ליום 25.7.2016, שנועד לקביעת מועדי דיונים. המבקשת, באמצעות באת כוחה עו"ד הילה גורני, חזרה על עיקרי הטענות שעלו בבקשתה, אשר בגינם היא סבורה, כי יש להאריך את מעצרו של המשיבים.

5. שני המשיבים מבקשים שלא להיעתר לבקשה להאריך את מעצרו ב-90 ימים נוספים. המשיב 1 טען, באמצעות בא-כוחו, עו"ד ישראל קליין, כי לאור העובדה ששני

המשיבים טרם קיבלו את כל חומרי החקירה הרלוונטיים, ייתכן שיתברר כי התשתית הראייתית אינה כה מוצקה: "אני רק מסביר שככל שחומרי החקירה יגיעו, כך ההחלטה של בית המשפט העליון מבחינה עובדתית הפכה להיות לא נכונה, שגויה". המשיב 1 הפנה להחלטת השופטת א' חיות בבש"פ 1130/16 מדינת ישראל נ' חסארמה (25.2.2016) (להלן: עניין חסארמה), שם נאמר כי לאור הצפי להתמשכות ההליכים, ולנוכח העובדה שהבקשה להארכת המעצר היא "אך הראשונה בשרשרת של ארכות נוספות" (שם, בפסקה 9), יש לבחון, בכובד ראש, את האפשרות לשחרורו של המשיב לחלופת מעצר. בהסתמך על החלטה זו, טען המשיב 1, כי טרם נקבעו סופית המועדים לדיוני ההוכחות, ובכל מקרה יהא צורך בהארכות נוספות של תקופות המעצר. לעניין עברו הפלילי של המשיב 1, הבהיר עו"ד קליין, כי הרשעתו האחרונה הייתה לפני כ-10 שנים.

6. בא-כוחו של המשיב 2, עו"ד דוד יפתח, הצטרף לדברי חברו, עו"ד קליין, והדגיש, אף הוא, את התמשכות ההליכים הצפויה במקרה דנן. עו"ד יפתח הפנה להחלטה נוספת של השופטת חיות בבש"פ 6527/12 מדינת ישראל נ' שרכס (30.9.2012), בה הושם דגש על קצב התקדמותו של ההליך העיקרי, ברוח הקביעות בעניין חסארמה. על בסיס האמור, גורסים באי כוח המשיבים כי יש לדחות את הבקשה להארכת מעצרו של המשיבים, ולשחרר את המשיבים למעצר בית תחת איזוק אלקטרוני, תוך הפקדת ערבויות.

7. בתום הדיון, ניתנה החלטה על ידי, אשר במסגרתה, נאמרו, בין היתר, הדברים הבאים:

"אכיר תודה לכב' השופט פינקלשטיין, אם יעשה מאמץ להותיר את מועדי ההוכחות, שנקבעו על ידי ההרכב הקודם, על כנם, ויתר על כן, אם יתאפשר לו לקבוע מועדי הוכחות נוספים, בשם לב להיקפו של התיק, ולמספר עדי התביעה אשר אמורים להעיד במסגרתו. המבקשת תגיש לבית משפט זה הודעת עדכון, עד ליום 28.7.2016, באשר להחלטה שהתקבלה על ידי ראש ההרכב, בנוגע למועדי ההוכחות שנקבעו".

8. ביום 27.7.2016, הוגשה הודעת עדכון מטעם המבקשת, במסגרתה נאמר, כי ביום 25.7.2016, התקיימה ישיבת תזכורת בבית המשפט המחוזי מרכז-לוד (בפני כב' השופטים מ' פינקלשטיין- סג"נ, ל' ברודי ו-ר' אמיר). בית המשפט המחוזי החליט לבטל את מועדי ההוכחות שנקבעו לתאריכים 12.9.2016, ו- 26.10.2016, וקבע, בסופו של

יום, 11 מועדי הוכחות, בין התאריכים 11.9.2016 ו- 22.12.2016. כמו כן, נקבע כי המענה לכתב האישום יינתן עד ליום 4.8.2016, ותיק מוצגים יוגש עד ליום 1.9.2016.

דיון והכרעה

9. כלל ידוע הוא, כי הארכת מעצרו של נאשם מעבר לתשעה חודשים, בהתאם לסעיף 62 לחוק המעצרים, נעשית על יסוד איזון בין הפגיעה המתמשכת בחירותו של הנאשם, לו עומדת חזקת החפות, כל עוד לא הורשע; ולבין האינטרס שעניינו שמירה על שלום הציבור וביטחונו (בש"פ 5038/15 שבתיב נ' מדינת ישראל (27.7.2015); בש"פ 8432/14 מדינת ישראל נ' זוננשוילי (26.1.2015); בש"פ 6581/14 מדינת ישראל נ' מונדר (2.11.2014)). לצורך עריכתו של איזון זה, על בית המשפט לתת את דעתו, בין היתר, לשיקולים הבאים: משך מעצרו של הנאשם; גילו של הנאשם; מידת המסוכנות הנשקפת ממנו; חומרת העבירות המיוחסות לנאשם; עברו הפלילי; החשש מפני שיבוש הליכי המשפט או מפני הימלטות מן הדין; האפשרות להשיג את מטרת המעצר באמצעות חלופה מתאימה; וכן, את קצב התקדמות ההליך המשפטי בעניינו. נקבע, לעניין זה, כי: "ככל שיתמשכו הליכי משפטו של הנאשם כך יטה האיזון לעבר שחרורו של הנאשם לחלופת מעצר" (בש"פ 5113/14 מדינת ישראל נ' אדיניב (3.8.2014); ראו גם: בש"פ 2105/14 מדינת ישראל נ' אגדה (1.4.2014)).

10. לאחר שעיינתי בבקשה להארכת המעצר, על נספחיה, והאזנתי בקשב רב לטיעוני הצדדים בדיון שנערך לפניי, הגעתי לכלל מסקנה, כי יש להיעתר לבקשה ולהאריך את מעצרו של המשיבים ב-90 ימים נוספים. זאת, לאחר שמצאתי, כי בשלב זה, אין הצדקה להורות על שחרורם של המשיבים ממעצר.

11. אין צורך להכביר מילים על אודות חומרת העבירות המיוחסות למשיבים, ונראה גם כי באי כוחם אינם חולקים על כך. המעשים המתוארים בכתב האישום, הינם חמורים ביותר, ומלמדים על המסוכנות הרבה אשר נשקפת מן המשיבים. כפי שעולה מכתב האישום, המשיבים ניסו, לכאורה, בנחישות רבה ובתעוזה בלתי מבוטלת, להביא למותו של בוקל, שעמו הם מסוכסכים, כחלק מ"סכסוך כנופיות" בעיר נתניה. המשיבים עשו כל מאמץ בכדי לשבש את החקירה בעניינם, על ידי שריפת הרכב הגנוב, בו עשו, לכאורה, שימוש בניסיון הרצח, ואף ניסו להימלט מאימת הדין כאשר התכוונו לעזוב את הארץ. בהקשר לטענות בדבר כרסום, כזה או אחר, בתשתית הראייתית, יש להדגיש כי אין זה המקום, במסגרת בקשה זו, לדון בעוצמתו של חומר הראיות שהונח בפני בית המשפט המחוזי, שעל בסיסו הוחלט על מעצרו של המשיבים עד לתום ההליכים

בעניינם. ככל שיש בידי המשיבים טענה בדבר כרסום בתשתית הראייתית, פתוחה הדרך בפניהם להגיש בקשה לעיון חוזר בהחלטה לעוצרם עד לתום ההליכים המשפטיים.

12. מן הראוי להזכיר, כי לפי הודעת העדכון שהגישה המבקשת, נקבעו בהליך העיקרי, בעניינם של המשיבים, מועדים רבים לדיוני הוכחות, אשר הראשון בהם צפוי להתקיים, ביום 11.9.2016, כאשר המענה לכתב האישום אמור להינתן בקרוב, היינו ביום 4.8.2016. בנסיבות אלו, אין בסיס לחשש, אותו העלו המשיבים, מפני התמשכות בלתי סבירה של ההליכים המשפטיים בעניינם. לאור האמור, דין בקשתה של המבקשת להתקבל.

הנני מורה על הארכת מעצרו של המשיבים בתשעים ימים, החל מיום 23.7.2016, או עד למתן פסק דין בעניינם בתפ"ח 46485-10-15, בבית המשפט המחוזי מרכז-לוד, לפי המוקדם.

ניתנה היום, כ"ב בתמוז התשע"ו (28.7.2016).

ש ו פ ט